

TŐKÉCZKI LÁSZLÓ

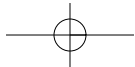
Az anyanyelv és a teremtés rendje

A legvadabb evolúciós materialista teóriák sem tudnak mit kezdeni a nyelvi, identitásbeli sokféleséggel. Igaz, a gyarló – bár csodálatos – emberi ész már régóta az „egységesítés” önistenítő elképzeléseit is megteremtette. Elég, ha a Babel-tornya történetre gondolunk. Nagyot ugorva, Jászi Oszkár is arra gondolt egykor, hogy a magyarság boldogságmennyisége határozottan növekedett volna, ha áttért volna az akkor „élenjáró” német nyelvre.

Ma nem kevesen gondolják, hogy az egynyelvű, angolul beszélő emberiség a jövő és a boldogság. S egy magát elitnek tételező pár milliós népesség tényleg azt hiszi, hogy az egyetlen nyelvre redukált világ „haladás”=fejlődés lesz. Hát ebből ismét csak egy elem igaz: az egynyelvűség tényleg hozna megtakarításokat, s a butító üzletes és politikai médiamanipuláció is olcsóbb lenne.

Sok minden érték veszne el azonban, egyáltalán a lét Istentől szándékolt sokszínűségét tagadná meg az ember, miközben beszűkülne az egyéniség mozgástere is. Eltűnnének lelki-szellemi közösségi otthonok, amelyekben az anyanyelveknek kimagasló szerepük van. De mi induljunk el most máshonnan, s tegyük fel a kérdést, hogy egyáltalán lehetséges-e az egynyelvűség organikusan, erőszak nélkül? Egyáltalán alkalmas-e az ember a maga teremtésbeli „akciórádiuszaival” nyelvi és gondolati „egyetemességre”? Van-e egyáltalán értelme erőltetni egy ilyen folyamatot, amely a hétköznapi valóságban az emberiség pár százalékának *lehet* (hogy milyen tartósan, azt most ne boncolgassuk, bár a világméretű pénzügyi válság immár kemény globalizációs határokat jelez!) életformája a globális tőke rohamcsapataként s helytartóiként?

A modern világ technostruktúrája persze igen erős hálózati uralmokat tesz immár lehetővé, de ezekre az új hálózatokra – minden becslés szerint – egy-egy társadalom/közösség legfeljebb 20%-át fűzik fel. A többi igazán nem is érdekes, s így aztán az ő nyelvi homogenizálásuk a tőkemaximalizálás érdekében igazából felesleges kiadás! Az az amerikanizált „tömegkultúra”, amely immár jórészt uralmat szerzett a világ nagyobb részén, nem igényli az angolt mint anyanyelvet! A legprimitívebb agyak számára is érthető komolyabb szövegösszefüggések nélkül is. A létezés materialista redukációjához tehát már nem nagyon kell az anyanyelv mindenre kiterjedően gazdag világa. Az anyanyelv tehát felszámolható, de az egyben az emberi egyéniség és közösség zsigerivé szegényítését, sőt, bizonyos értelemben a felszámolását is jelenti. Ugyanis minél intenzívebben emberi, tehát lelki és szellemi is a létezés, annál inkább kötődik a természetes és történeti lokalitáshoz, a közvetítések nélkül is potenciálisan mindig személyes tartalmakat

hordozó kisebb közösségekhez. Emlékekhez és emlékezéshez, érzelmekhez, hagyományokhoz, élményekhez, közösségi bánatokhoz és örömhöz, a messiásokhoz, zömös, érdektelen elődökhöz, tapasztalatokhoz, értékekhez, italokhoz, széphez, bűnökhöz és érdemekhez...

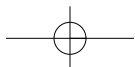
Az anyanyelv kozmosza mint hazateremtési örökség, mélységi spontaneitás, kötés, feladat és szabadság – nem mások ellen, hanem önmagunkért ápolott formánk, lehetőségünk. Feladni persze lehet, de kérdés marad, hogy ezzel gazdagodott-e a teremtett világ. Nyelveket tanulni és tudni jó és a saját közösséget is gazdagító. De nyert-e a világ valamit egyetlen nyelv eltűnésével is?

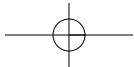
Az anyanyelv pusztulása és pusztítása persze a gátlástalanul szabadossá lett egyének okozata, ahogyan a haza kötelmeinek s a nemzet iránti köteleességeknek a felszámolása is. Mi köze van egy posztmodern egyednek „apróságokhoz”, amikor *látszólag* a pénznek, vagyonnak, hatalomnak, befolyásnak egyetlen nyelve van, és az a világon bárhol érvényesíthető, mert megvásárolható „otthonjoga” van? Az anyanyelv újra a pórok közé süllyed, azok beszélnek majd, akik nem számítanak. Már vannak országok, ahol bizonyos tudományos munkák csak angolul írhatók meg.

Csakhogy. Csakhogy az ember valójában nem egyetemes, még a zsenikben sem! Átlagos szinten pedig jó, ha a többség a saját közösségi ügyeit a maga nyelven *felelősen megérti!* De az új birodalmi politikai „egyetemességet” sem érdekli a saját érdekén túl semmi. Így érték az lesz, ami neki szolgál, s kár és szemét, ami nem jó neki. Az anyanyelv az emberi önérték csodálatos kifejeződése, alázat és munka szükséges egy idegennek ahhoz, hogy titkaihoz, mély gazdagságaihoz eljuthasson. Az egynyelvűsítés felé vezető út – esetleg egyes jövődöbéli „kultúrrezervátumot” leszámítva – létértelmi redukciókra és csaknem totális értékvesztéshez vezet. Sőt, állíthatjuk, hogy az emberi történelem nagy részének elvesztéséhez! Annak az organikusnak a felszámolásához, amely mindig sokszínű értékforrást nyújtott az emberiségnek.

Úgy tűnik ma, hogy sokan ezzel lényegében a sokféle gyarlósággal küzdő demokráciát is fel akarják és tudják számolni, amely nyelvileg Európában a latin alóli anyanyelvi emancipációval indult. Hit, jog, tudás és művészet az anyanyelvvvel lett *közvetlenül* elérhető *bárkinek*. Egy idegen nyelv bárkit ki tud rekeszteni, ez az anyanyelven történhet meg a legnehezebben. Egyébként ezért végtelenül antidemokratikus minden nemzetellenes, nemzetet felszámolni akaró progresszivisták irányzat. Távoli és alig ellenőrizhető hatalmi központok álelit világa fundálódik ekkor, amelyből a nép annyit tudhat és láthat, amennyit az „urak” szükségesnek gondolnak. A pénz kegyelméből való uralkodás közgazdászpapságának és abszolút értékötlen média csicskájának szinte semmi köze sincs a közjóhoz, és ezt ma már a médiumokban nyelvileg is hallhatjuk.

A szakszerűség hivatkozó s ráadásul idegen nyelvű „felső” irányítási szférák a feudalizmus kölcsönösségen alapuló s zömében személyes hierarchikusságánál mélyebb kiszolgáltatottságba taszítja az anyanyelvét mint lényegtelen dialektust beszélő embereket és közösségeket. A materialista, ateista „progresszió” persze

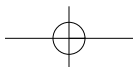
minden téren az ember és az emberi közösségek redukációjához vezetett, hiszen az még a technikai-civilizációs (hatékonyság) növekedést is kiüresítette, és gonoszra fordíthatóvá tette. Az emberiség globalista kettészakításával persze mind a „fő nyelvet”, mind a funkciótalaná tett anyanyelveket is elszegényíti. Elég figyelni az angol nyelvű reprezentációs nyilatkozatokat. S ez szükségszerű is, hiszen ha csak anyagiakra, érzékiekre, erőt jelentő hatalomra van szükségünk, akkor ahhoz nagyon keveset kell beszélni, elég mutatni, ütni, üvölni, élvezni stb. Minden a drága időt pazarló „késleltetés” felesleges.

Ezért az anyanyelv(ek) védelme teremtés/természetvédelem! Szabadságharc az embert költségtenyezővé és redukált emberállattá változtató korlátlan profitelv ellen! Az anyanyelv ugyanolyan nélkülözhetetlen emberi közösségi autonómiakellék, mint az emberléptékű tulajdon s a termelési/alkotási önállóság. Az isteni teremtésben mind az egyéni elkülönülés, mind az etnikai közösségi sokszínűség feladatot és értéket teremtő lehetőség s az anyanyelv az egyik legmélyebb *kibontakozási-kifejezési eszköz s nem az üresség rejtegetése*, mint az értelmetlen posztmodern irodalom. Valóban, a nyelvnek az értelmet kell szolgálnia – lásd Pál apostolt, aki inkább keveset, de értelmesen akar szólni, a nyelveken szólás homálya helyett! –, persze ha az értelmes életrend meghal, akkor az anyanyelvnek is pusztulnia kell. De akkor az egynyelvűség sem hoz „megoldást” – legfeljebb üvöltést s érzékekre ható ütemes zenét!

Minden ember és minden közösség – jól-rosszul saját történelmét ábrázolja s ebben egyik legfőbb eszköze az anyanyelv, amely nélkül vagy amelynek redukált birtokában fogyatékos lesz a személyiség, amely abban jutott, juthatott öntudatra is. S nélküle halad vissza az állati szint felé, ahol legfeljebb érzetek vannak a fekete-fehér primitivitás fokán (lásd az akciófilmek színvonalát, ahol néhány érzelem motívál csupán rövidre zártan!)

A nyelvet – kis túlzással – közösségi szülőanyánknak is nevezhetjük, amely kiemel ösztönös-önző önmagunkból közölhetővé, s közérthetővé tesz másoknak. A teremtés szándékát itt felszámolni csak a kikerülhetetlen emberi szocializációs rend megszakításával lehet: az anyának nem önmagát, hanem egy másik anyát/nyelvet kellene gyermekébe „ringatnia”. Mire szabad választásunk lehetne anyánk nyelvét illetően már „eldőlünk” s beágyazódtunk abba a múltba, amelyet a Teremtő szánt nekünk.

Lehet valaki persze kozmopolita/internacionalista érzelmű, sőt akár meggyőződésű is. Ez a szemlélet zseniálisan kitalált érdekcsoport-ideológia, amely – állítólag – magasan felette áll az olyan „elavult” értékeknek, mint haza, nemzet, anyanyelv, kötelesség, áldozatkészség, szeretet. Nagy igazság rejlik ebben a magasságban, hiszen az csak azt jelenti, nincs közünk hozzátok. A régi gyökerű, fennhéjázó emberi gőg talmi elitizmusa csak abban téved, hogy feltételezi: velük szemben örök kötelesség az engedelmesség, mivel hogy ők fenn vannak. Pedig a helyzet jóval egyszerűbb, hiszen mindenki tudja, hogy az üresség is magasra emelhet. Manapság általában azok vannak „celebi” magasságban, akik már csak önmaguké akarnak lenni. Mindaddig, amíg Isten akaratából másokéinak is lennünk kell ott,

és azzal kell szolgálnunk azoknak, akik ránk bízattak, ami egyben felmondhatatlanul a miénk, sőt ami vagyunk. Anyanyelvünk emberségünk legszilárdabb talapzata, gyökere – nem szabad elveszítenünk.

* * *

Egyébként világosan láthatjuk, hogy rombolódik, sok esetben azt, hogy hogyan megy tönkre egyének és egész közösségek élete egy erőszakosan kikényszerített nyelvcserevel, az elnyomott kisebbségi társadalmakat figyelve. A gyökértelenítés utáni lélekcsere igen időigényes folyamat – egyeseket leszámítva így hosszú időre szinte lehetetlenné válik a szellemi tevékenység. Csupán utánzásra ha futja. Természetesen egy öntudatra még nem jutott népesség esetén – bár kérdéses, hogy van-e ilyen közösség? – más a helyzet! Ott az „elit” átfordítása elegendő egy fokozatos kivetkőzéshez. Küldetésének, rendeltetésének tudatára jutott népek, nemzetek – főleg ha eme öntudatnak vallási-spirituális támasza is van, ellenben úgy védekeznek, mint ahogyan az egyén is védi magát a megsemmisítés ellen.

